

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/488/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6910208443
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Klaudia Kosková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6910208443.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Klaudie Koskovej a sudcov JUDr. Jaroslava Mikulaja a JUDr. Jaroslava Galla v právnej veci navrhovateľa O. C., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom v I., K. XXX, zast. JUDr. Jánom Čipkom, advokát so sídlom Advokátskej kancelárie v Hnúšti, Partizánska 197, proti odporcovi Slovenskej republiky, za ktorú koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave, Pribinova 2, IČO: 00 151 866 o 353,85 eur s prísl., na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 8C/117/2010 - 265, zo dňa 29. 01. 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

Odporca je povinný nahradiť navrhovateľovi trovy odvolacieho konania v sume 40,32 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku na účet právneho zástupcu navrhovateľa JUDr. Jána Čipku, advokát so sídlom v Hnúšti, Partizánska 197.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd napadnutým rozsudkom uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 353,85 eur s 9 % úrokom z omeškania ročne od 22. 10. 2009 do zaplatenia, ako aj trovy právneho zastúpenia v sume 457,33 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení napadnutého rozhodnutia okresný súd poukázal na to, že ide o prípad uvedený v § 4 ods. 1 písm. m) zákona, keďže ku škode došlo v oblasti, ktorá patrí do pôsobnosti Ministerstva vnútra aj Generálnej prokuratúry a ako prvý orgán začalo konať Ministerstvo vnútra, na ktoré bol postúpený návrh na predbežné prerokovanie Ministerstvom spravodlivosti, na ktoré sám navrhovateľ tento návrh podal. Poukázal na to, že v danom prípade došlo ku škode navrhovateľa v trestnom konaní. Ako orgán konajúci v mene štátu potom prichádza do úvahy tak Ministerstvo vnútra SR, ako aj Generálna prokuratúra SR. Pre určenie, ktorý z týchto orgánov je orgánom konajúcim v mene štátu je rozhodujúce, na ktorom z nich bola podaná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody; ak žiadosť bola podaná na oboch uvedených orgánoch, je príslušným ten z nich, ktorý vo veci začal konať ako prvý (rozsudok NS SR z 30. 03. 2011 č. 3Cdo/194/2010).

Okresný súd mal za to, že ide o obdobnú situáciu v predmetnom konaní a keďže žiadosť bola Ministerstvom spravodlivosti SR postúpená na MV SR, ktoré listom zo dňa 21. 10. 2009 oznámilo, že žiadosti nevyhovuje, je takto orgánom, ktorý začal vo veci konať ako prvý, keďže žiadosťou sa zaoberal a dal aj keď negatívnu odpoveď na žiadosť. Zároveň s poukazom na ust. § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka priznal navrhovateľovi úroky z omeškania odo dňa 22. 10. 2009 keď odmietol odporca dobrovoľne uspokojiť navrhovateľa. O trovách konania súd rozhodol s poukazom na ust. § 142 ods. 1 O. s. p. a úspešnému navrhovateľovi priznal náhradu trov konania.

Proti tomuto rozsudku podal odporca v zákonnej lehote odvolanie. Navrhol rozsudok okresného súdu zmeniť tak, že odvolací súd návrh navrhovateľa zamietne. Poukázal na odvolacie dôvody uvedené v ust. § 205 ods. 2 písm. f) O. s. p. s odôvodnením, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že proti uzneseniu o vznesení obvinenia si navrhovateľ dňa 15. 12. 2004 podal prostredníctvom právneho zástupcu sťažnosť, ktorá mu bola uznesením prokurátora zo dňa 23. 12. 2004 sp. zn. 2Pv/740/04-6 zamietnutá ako nedôvodná. Následne vyšetrovateľ plynule vykonával vyšetrovanie v súlade s pokynmi dozorujúceho prokurátora, pričom vyšetrovanie ukončil podľa § 166 ods. 3 Trestného poriadku návrhom na podanie obžaloby. Dňa 25. 07. 2008 vyšetrovateľ podal návrh na zastavenie trestného stíhania voči navrhovateľovi s poukazom na § 215 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Prokurátor trestné stíhanie voči navrhovateľovi uznesením zo dňa 25. 09. 2008 zastavil. Právo na náhradu škody v zmysle § 6 zákona o zodpovednosti za škodu sa zakladá na podmienke, že rozhodnutie bolo zrušené ako nezákonné. Rozhodnutím príslušného orgánu, ktorým konštatuje nezákonnosť rozhodnutia, je súd v konaní viazaný a nemôže prípadnú nezákonnosť rozhodnutia posudzovať ako predbežnú otázku. V tomto smere poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5MCdo/7/2010, 5MCdo/18/2010 zo dňa 23. 02. 2011. Vzhľadom na to, že uznesenie vyšetrovateľa nebolo príslušným orgánom zrušené z dôvodu nezákonnosti, nie je možné žiadať náhradu škody v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. od štátu, zastúpeného Ministerstvom vnútra SR. Napriek skutočnosti, že prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa a konal na základe jeho záväzného pokynu i napriek skutočnosti, že obžaloba v trestnej veci prokurátorom podaná nebola. Domnieva sa odporca, že príslušným orgánom konať za Slovenskú republiku je aj napriek tejto skutočnosti Generálna prokuratúra SR, nakoľko ustanovenie písm. b) ods. 1 § 4 zák. č. 514/2003 Z. z. jednoznačne ustanovuje kedy koná za Slovenskú republiku Ministerstvo vnútra SR a táto podmienka podľa nich splnená nebola. Povinnosťou súdu je určiť subjekt, ktorý je oprávnený konať za štát. Pasívne legitimovaným subjektom je SR.

K odvolaniu odporcu sa vyjadrila navrhovateľka. Rozsudok okresného súdu navrhla potvrdiť ako vecne správny. Zároveň žiadala priznať trovy odvolacieho konania. S odvolaním navrhovateľa nesúhlasila. Poukázala na § 4 ods. 1 písm. b) zák. č. 514/2003 Z. z. podľa ktorého v mene štátu koná Ministerstvo vnútra, ak prokurátor nezamietol sťažnosť a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu. Je pravdou, že prokurátor zamietol sťažnosť navrhovateľa proti uzneseniu o vznesení obvinenia. Nepodal však vo veci obžalobu. Z hľadiska jazykového výkladu tohto ustanovenia sa predpokladá, podľa názoru navrhovateľa, príslušnosť konať Generálnej prokuratúre, ak sú splnené zároveň obidve podmienky, teda, že prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia a podal vo veci obžalobu. V trestnom konaní navrhovateľa však obžaloba podaná nebola, a preto by v mene štátu malo v prejednávanej veci konať Ministerstvo vnútra. Prvostupňový súd v napadnutom rozsudku ustálil v súlade s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, že v mene štátu sú oprávnené a povinné konať dva ústredné orgány štátnej správy. Potom v súlade s ust. § 4 ods. 1 písm. m) zákona je v mene štátu - Slovenskej republiky, oprávnené a povinné konať Ministerstvo vnútra SR. Ministerstvo vnútra SR vo veci žiadosti navrhovateľa o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody začalo konať 06. 05. 2009 a Generálna prokuratúra dňa 08. 02. 2012. Pri posudzovaní, či sa jedná o nezákonné rozhodnutie, nemožno prísne trvať na formálnom zrušení nezákonného rozhodnutia. Pri výklade ust. § 46 ods. 3 Ústavy SR je potrebné uzatvoriť, že uznesenie prokurátora o zastavení trestného stíhania je takým rozhodnutím, ktoré nesporné preukazuje nezákonnosť rozhodnutia o vznesení obvinenia. Nemožno poprieť, že je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, avšak na druhej strane sa štát - odporca nemôže zbaviť zodpovednosti za postup orgánov činných v trestnom konaní, ak sa ich postup ukáže ako nesprávny a taký, že zasahuje do základných práv navrhovateľa. Napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu netrpí vadou nesprávneho právneho posúdenia veci. Prvostupňový súd svoje rozhodnutie v súlade s ust. § 157 ods. 2 O. s. p. náležite odôvodnil a podrobne vysvetlil, ktoré skutočnosti považuje za preukázané, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, a preto je potrebné ho považovať za presvedčivé.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v rozsahu podľa § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Ani s ohľadom na námietky vznesené odporcom v odvolacom konaní nemožno dospieť k inému záveru, než k akému dospel prvostupňový súd. V odvolacom konaní odporca neuviedol žiadne také skutočnosti, ktoré by boli významné a odôvodňovali iné, resp. také rozhodnutie, akého sa domáhal odporca.

Odvolanie odporcu nie je podľa názoru odvolacieho súdu dôvodné.

Zo skutkového stavu zisteného okresným súdom vyplýva, že proti navrhovateľovi bolo ako proti obvinenému vedené trestné stíhanie pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona a trestný čin výtržníctva podľa § 202 ods. 1 Trestného zákona spáchaných formou spolupáchatelstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona, ktoré po zamietnutí sťažnosti navrhovateľa proti uzneseniu o vznesení obvinenia skončilo zastavením trestného stíhania prokurátorom Okresnej prokuratúry v Rimavskej Sobote uznesením 2Pv/740/04 - 148 zo dňa 25. 09. 2008 z dôvodu, že je nepochybné, že skutok nespáchal. V súvislosti s uvedeným trestným konaním zaplatil navrhovateľ sumu 353,85 eur ako trovy právneho zastúpenia (obhajoby) na základe vyúčtovania obhajcu zo dňa 30. 10. 2008. Ministerstvo spravodlivosti SR listom zo dňa 07. 04. 2009 oznámilo navrhovateľovi odstúpenie jeho žiadosti na predbežné prerokovanie nároku Ministerstvu vnútra SR, ktoré podaním zo dňa 21. 10. 2009 navrhovateľovi oznámilo, že neboli splnené základné predpoklady na vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, a to existencia nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu a z uvedeného dôvodu žiadosti navrhovateľa nebolo možné vyhovieť.

Odvolačný súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky odporcu, ako aj predchádzajúce konanie a napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správne potvrdil.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku, reagujúc na odvolacie dôvody odporcu, odvolací súd dodáva, že súdna prax dospela k záveru, že pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia má rovnaké dôsledky ako zrušenie tohto uznesenia pre nezákonnosť (§ 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.) aj rozhodnutie o postúpení veci do priestupkového konania, ak k nemu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, pretože právoplatnosťou rozhodnutia o postúpení veci inému orgánu trestné konanie končí, t.j. zanikajú účinky vznesenia obvinenia a zrušenie takéhoto rozhodnutia sa súčasne z tohto dôvodu stáva bezpredmetným (nadbytočným); postúpenie veci inému orgánu z dôvodu, že výsledky trestného konania ukazujú, že nejde o trestný čin, súčasne znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o vznesení obvinenia (porovnaj nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS/25/2011 zo dňa 24.03.2011 alebo uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/183/2009 zo dňa 30.11.2009); rovnaké dôsledky vo vzťahu k zákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia pripísala súdna prax aj oslobodeniu spod obžaloby (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/194/2010 zo dňa 30.03.2011 alebo uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/145/2011 zo dňa 12.12.2012) ako aj zastaveniu trestného stíhania, ak k nemu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným (porovnaj rozhodnutie bývalého Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 1Cz/6/1990 zo dňa 23.02.1990 uverejnené v Zbierke stanovísk a rozhodnutí súdov pod č. R 35/1991, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/53/1993 zo dňa 28.06.1993 alebo uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4MCdo/15/2009 zo dňa 18.08.2010). V tomto smere preto neobstojí odvolacia námietka odporcu, že uznesenie o vznesení obvinenia navrhovateľovi nebolo zrušené z dôvodu nezákonnosti.

Rovnako neobstojí odvolacia námietka odporcu, že predmetné uznesenie o vznesení obvinenia navrhovateľovi nemožno považovať za nezákonné, pretože v čase vznesenia obvinenia boli splnené zákonné predpoklady pre tento postup a samotné vznesenie obvinenia neznamená vyslovenie viny. Postúpenie veci, zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby nemusí vyvolať nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia ako základného predpokladu na vznik nároku na náhradu škody. Zodpovednosť štátu za škodu je však koncipovaná ako objektívna, t.j. bez ohľadu na akékoľvek zavinenie (§ 3 ods. 1 písm. a/, ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.). V tejto súvislosti preto platí, že ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré je skončené zastavením trestného stíhania treba hľadať nielen v ustanovení článku 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ale vo všeobecnej rovine predovšetkým v článku 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, teda v princípoch materiálneho právneho štátu. Ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo

zasiahli do základných práv jednotlivca. Nemožno totiž prehliadnúť, že štát nemá slobodnú vôľu, ale je povinný striktné dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nepôsobiacej) interpretácii. Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv. V takej situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma, spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe), bola odčinená. Systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela súdna prax k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania, je neskorší výsledok trestného konania (porovnaj citované uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/183/2009 zo dňa 30.11.2009 alebo sp. zn. 4MCdo/15/2009 zo dňa 18.08.2010).

Z hľadiska uvedeného výkladu preto podľa názoru odvolacieho súdu neobstojí argumentácia odporcu v odvolaní opierajúca sa o rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/251/2010 zo dňa 22.05.2012, pretože dostatočne nezohľadňuje objektívny charakter zodpovednosti štátu za škodu tak ako je koncipovaný v zákone č. 514/2003 Z. z. (§ 3 ods. 1 písm. a/, ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.). Pre úplnosť odvolací súd udáva, že ani rozdielnosť základných skutkových okolností obidvoch trestných konaní (v prejednávanej veci a v konaní Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/251/2010) nedovoľuje prijať v tomto prípade rovnaké závery vo vzťahu k zodpovednosti štátu za škodu, pretože kým v prejednávanej veci sa malo jednať o trestný čin výtržníctva a ublíženia na zdraví, ktorého sa mal navrhovateľ dopustiť formou spolupáchateľstva s ďalšími obvinenými v trestnej veci, ktorá mala byť základom nároku na náhradu škody od štátu v konaní Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/251/2010 malo ísť o prečin ohrozovania mravnej výchovy mládeže, ktorého sa mala obvinená ako učiteľka dopustiť pod vplyvom alkoholu (samotná skutočnosť, že obvinená ako učiteľka mala vykonávať riadny dozor nad žiakmi počas školského výletu a v tom čase bola pod vplyvom alkoholu nebol v konaní sporný).

Odvolací súd preto v zhode s okresným súdom dospel k záveru, že navrhovateľ v konaní preukázal všetky predpoklady objektívnej zodpovednosti odporcu za škodu, t. j. súčasné (kumulatívne) splnenie troch podmienok: 1/ existencia nezákonného rozhodnutia (predmetné uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 08. 12. 2004), 2/ vznik škody (vynaložené trovy obhajoby v sume 353,85 eur) a 3/ príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody (nutnosť úhrady trov obhajoby v súvislosti s trestným stíhaním navrhovateľa; v zmysle § 18 ods. 1 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie s tým, že súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie); za správny považuje odvolací súd aj závislý výrok napadnutého rozsudku o príslušenstve, pretože do omeškania sa odporca dostal dňom oznámenia, že nárok navrhovateľa na náhradu škody neuspokojí (t.j. 22. 10. 2009) a nebolo potrebné čakať na uplynutie zákonnej šesťmesačnej lehoty na uspokojenie nároku (§ 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2012); pre úplnosť je potrebné uviesť, že uvedený názor rešpektoval aj zákonodarca (§ 16 ods. 4 posledná veta zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 01.01.2013).

Nakoniec ani odvolacia námietka o nedostatku oprávnenia ministerstva vnútra konať v mene odporcu nebola dôvodná a bolo potrebné posúdiť dopad zmeny príslušných ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 01.01.2013 na prejednanú vec. Právna úprava zmenená zákonom č. 412/2012 Z. z. účinná od 01.01.2013 neobsahuje prechodné ustanovenia, preto sa v zmysle princípu nepravej retroaktivity uplatní aj na všetky neskončené konania o náhradu škody voči štátu spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia ako nezákonným rozhodnutím, proti ktorému podanú sťažnosť prokurátor zamietol avšak obžalobu príslušnému súdu nepodal voči navrhovateľovi a trestné stíhanie zastavil.

Podľa § 4 ods. 1 písm. b) zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 01. 01. 2013 koná vo veci náhrady škody Ministerstvo vnútra SR, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ policajného zboru alebo

poverený príslušník policajného zboru a súčasne po 1.) prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa policajného zboru alebo povereného príslušníka policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo po 2.) vyšetrovateľ policajného zboru alebo poverený príslušník policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora.

V zmysle vyššie uvedeného ustanovenia je zrejmé, že zákonom č.412/2012 Z. z. došlo k presnejšiemu vymedzeniu oprávnenia jednotlivých štátnych orgánov konať za štát v konaní o náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z. . Preto aj keď nezákonným rozhodnutím je stále uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré vydal príslušný policajt oprávnenie ministerstva vnútra konať za štát v rámci konania o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, zostala z hľadiska prejednávanej veci zachovaná len pre prípad, že prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu policajta a nepodal obžalobu. Tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne. V opačnom prípade je potrebné dospieť k názoru, že Ministerstvo vnútra SR oprávnenie konať za štát nemá. Preto keď v prejednanom prípade, prokurátor podanú sťažnosť obvineného proti uzneseniu o vznesení obvinenia zamietol, avšak následne obžalobu príslušnému súdu nepodal, zakladá tým oprávnenie Ministerstvu vnútra SR konať za štát v následnom konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 514/2003 Z. z.. Prokurátor svojím aktívnym konaním, a to zastavením stíhania nezachoval nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia, teda aj nezákonnosť trestného stíhania. K spôsobeniu škody v tomto prípade zo strany prokurátora nedochádza pretože prokurátor využívajúc svoju kompetenciu nezákonné rozhodnutie zrušil, pretože trestné stíhanie obvineného zastavil, a teda neosvojil si závery nezákonného rozhodnutia a nepodal na jeho základe obžalobu. Tieto kritériá považuje odvolací súd za natoľko jednoznačné, že nespôsobujú výkladové problémy, preto podľa právneho záveru odvolacieho súdu je orgánom oprávneným konať v mene štátu Ministerstvo vnútra SR.

Okresný súd založil odvolaním napadnuté rozhodnutie na správnom závere o tom, ktorý orgán koná v preskúmvacej veci za štát; na jeho správnosti nič nemení, že svoj názor vyhodnotil nesprávne z § 4 ods. 1 písm. m) zák. č. 514/2003 Z. z. hoci to správne mal vyvodiť z § 4 ods. 1 písm. b) zák. č. 514/2003 Z. z.

Odvolací súd vzhľadom na to, že nesprávne aplikácia uvedeného ustanovenia zákona 514/2003 Z. z. odvolacím súdom nevedla k nesprávnemu určeniu orgánu konajúceho v mene štátu, a že nezistil ani vady konania pre ktoré by bolo potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť, rozhodnutie prvostupňového súdu ako vecne správne potvrdil.

Uplatnené odvolacie dôvody odporcu preto nemohli spôsobiť pochybnosti o vecnej správnosti napadnutého rozsudku okresného súdu.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil a to vrátane závislého výroku o trovách konania, ktorý bol tiež vecne správny a odôvodnený plným úspechom navrhovateľa v konaní.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Navrhovateľ bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný a vzniklo mu voči plne neúspešnému odporcovi právo na náhradu uplatnených účelne vynaložených trov konania, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu v sume 40,32 eur spolu s režijným paušálom v sume 8,04 eur, k tomu odmena zvýšená o daň z pridanej hodnoty vo výške 20 % v sume 6,72 eur, pretože právny zástupca navrhovateľa je jej platiteľom, spolu trovy odvolacieho konania navrhovateľa v sume 40,32 eur, ktoré je odporca v zmysle § 149 ods. 1 O.s.p. povinný zaplatiť právnomu zástupcovi navrhovateľa.

Senát krajského súdu prijal toto rozhodnutie pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.